

TÓTHNÉ FÖLDESI ILONA

Még itt a nyár

Violaszín kulccsal nyitja
az éj kapuját a hajnal,
a felcsippentett fátyolból
kikandikál az őszi mélabú.
Enyhébb a napfény, hasztalan hull
a fákról az ölelkező levél,
nem írta meg még végrendeletét.
Az őszi lehelet,
mint keselyű köröz
a bujaság fölött,
Még itt a nyár,
naponta feláldozza magát,
mint illattalan virág
kalandor szirmait.

Üres papírlap

Üres a papírlap.
Fehérbe öltözött
a vonal, a kocka,
a gondolat elszökött.
Cselleng a képzelet.
A rímek cseppekben
hullnak, szorong a szó
verseim futószőnyegén.
Lépre csal lassan, könnyedén
a felajzott elme.
A fehér, üres papírlapon
e vers a kocka játéka volt.

Ölelés

Titkos ez az ölelés, szemérmesen
engedném ott legbelül, ha jönne még.
S míg egybeáll a dirib-darab mozdulat,
pattog a lélegzetem el-elszorulva,
mint buzgó buborék szivárványszínei.
Bűnbeesés útjára térnek zsibbadt ereim.
Csak hagyom, hogy belesimuljak,
mint napfénybe a fák árnyéka.
Egy perc volt, még annyi sem,
csendesen, szemérmesen.

Görbe tükör

fonsoron hideg
hajszálrepedés
csomós az ideg
elképedt arcom
fércelt jelmezén

Döbbenet

Ha átkél a tűzön a szalmaszál,
nem fél, hamu, nem úzi semmi már.
Ígéret nincs, csak vészharang.
Üres bölcsőmben ringó fagy,
jégvirágot lehel
megfáradt kezemre.
Fény nincs, semmi a csend,
alszom nyitott szemmel.
Döbbenten nézem, némán,
mért peregnek rám sárgán
őszi falevelek.